

aplauze ale publicului — și văzînd cum zboară din podul scenei modulul, ne gîndim că probabil la fel au aplaudat spectatorii cinematografului mut prima locomotivă care se năpustea pe șine drept spre dinșii. Părea adevărată... Restul nu conta...

MIRA IOSIF

Teatrul Giulești

GEAMANDURA

de Tudor Mușatescu

Despre *Geamandura* de Tudor Mușatescu la Teatrul Giulești nu se pot spune prea multe. Reprezentația nu are nimic șocant, nimic violent. Autorul, ca și creatorii spectacolului nu au pretenții răsturnătoare; nu „demitizează“, nu „demistifică“, nu „contestă“, nu... Aici lucrurile se petrec limpede, firesc, de-a dreptul, și simplu; încît îți-e parcă rușine să mărturisești că-ți place, ca să nu fii „marcat“, doamne iartă-mă, de primitivism. Căci, ce e drept, e drept, textul dramatic și spectacolul nu-s construite pentru cei foarte „lucizi“, pentru cei care adoră montările cifrate și de „gîndire încordată“, de „cruzime“ și de suspensuri, de intensă convulsie și trepidație nervoasă. *Geamandura* e destinată celor senini, cu gustul ingenuu, rămași sentimentali și fără teama de a o recunoaște. E o lucrare nesofisticată, fermecătoare și înduioșătoare prin chiar naivitatea problematicii ce atacă, prin simplitatea ușor convențională a întâmplărilor; pe această linie, este o broderie lirică și în același timp spumoasă, străbătută de umor, are chemarea și darul de a întări în noi încrederea în posibilitatea unei vieți de omenie, trăită într-o atmosferă nevicată, disponibilă la iubire și sentimente curate.

Regizorul Geta Vlad a văzut piesa așa cum a fost scrisă. Nu a încercat să-i atribuie forșat dimensiuni, pe care nu le are. A folosit la rîndu-i cu sinceritate, fără pedanterie, cu candoare, mijloace simple și firești și a creat astfel universul poetic — liric și duios — propriu textului. Montarea are echilibru și măsură, nu alunecă nici în efecte melodramatice nici în comic exagerat. Pîndită, cînd și cînd, de primejdia monotoniei, reprezentația reclamă, poate, încă un efort de dinamizare a ritmului. Dialogul ar căpăta în acest chip o mai mare strălucire, ar pune mai în lumină foarte multe vorbe de duh

caracteristice spiritului autorului, al cărui pitoresc și efect se lasă, deocamdată, uneori, pierdute. Lumea ușor desuetă a piesei și aerul vag nostalgic și de mister, de visare și tristețe, de dulce melancolie, care toate fac culoarea și valoarea spectacolului se cer puse mai ales pe seama interpretării actorilor. Mihăilescu-Brăila joacă excelent pe musicalul și cumsecadele turc Husein. În rolul cheie al piesei — Zeiss — Paul Ioachim a îmbinat într-o compoziție „nouă“ în cariera lui, discreția, ironia, elanurile generozității. În pictorul, poreclit Rembrand, Silviu Stănculescu a adăugat farmecului său personal un aer nepăsător și boem dublat de inteligență, în timp ce Dan Tufaru a risipit fără preocupare și cu impetuozitate o adolescență dragălașenie și candoare, cînd timidă, cînd ușor impertinentă. Păcat că furat de propriul răsfăț, alunecă adesea în libertăți infantile. Ileana Cernat în Luna este o apariție fragilă și grațioasă. Am fi dorit totmai de aceea ca jocul ei să nu fie umbrît de momente șterse, lipsite de nuanțe și de vibrație, care interzic justificarea tulburătoarei pasiuni nutrite, pentru eroină, de cei patru bărbați.

Decorul Sandei Mușatescu, luminos și grațios stilizat, se integrează sugestiv ansamblului.

Valeria Ducea

Ileana Cernat (Luna) înconjurată de St. Mihăilescu-Brăila (Husein), Paul Ioachim (Zeiss), Dan Tufaru (Alagrec), Silviu Stănculescu (Rembrand)

